

Botezul cu Duhul Sfânt

*

Modalități de primire a botezului cu Duhul Sfânt

Ziuă de Rusalii a fost ziua de instalare a Duhului Sfânt ca administrator divin al Bisericii. Duhul Sfânt este adevăratul și unicul vicar al Domnului Isus Hristos pe Pământ. Întreaga administrație a Bisericii i-a fost încredințată până la revenirea Lui în glorie.

Teoria adevărului fără Duhul Sfânt nu poate mântui sufletul și nici sfinți inima. Fără a primi o lumină din partea Duhului Sfânt, omul nu poate deosebi adevărul de rătăcire și există riscul de a cădea sub ispita Satanei.

Noi trebuie să scoatem la iveală adevărurile speciale care ne despart de lume și care au făcut din noi copii ai lui Dumnezeu. Ele sunt adevăruri legate de interese veșnice. Dumnezeu ne-a dat lumină cu privire la cele ce se petrec acum în viața noastră și trebuie să arătăm, atât faptic cât și prin viu grai, lucrarea Duhului Sfânt. Întocmai așa după cum profetul Ioel a prorocit, vedem întâmplându-se în zilele noastre de azi: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii” (Ioel 2:28).

În ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt s-a pogorât peste aproape 120 de persoane, lucrare ce până atunci nu a mai fost întâlnită. Modul de manifestare în timpul pogorării Duhului Sfânt este redat în Fapte 2:4:

- s-a auzit un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic;
- niște limbi ca de foc s-au împrăștiat peste fiecare dintre ei;
- toți s-au umplut de Duhul Sfânt;
- toți au început să vorbească în alte limbi după cum le da Duhul să vorbească.

De atunci și până astăzi, bisericile creștine pentecostale trăiesc experiența botezului cu Duhul Sfânt.

Este adevărat că în viața particulară am putut constata că nu întotdeauna la botezuri cu Duhul Sfânt au fost vâjâituri puternice și limbi de foc, dar întotdeauna semnul vorbirii în alte limbi este întâlnit și un har deosebit care este semnul umplerii cu Duhul Sfânt. (Fapte 2.10; 10.45-46; 19.6 etc.)

Prin nașterea din nou omul trece de la moarte la viață, dar ca să ajungă la o viață deplină de părtășie cu Dumnezeu și pentru a-și duce mântuirea până la capăt, trebuie căutată o experiență superioară nașterii din nou și aceasta este botezul cu Duhul Sfânt. Numai cine a trecut prin această experiență poate ajunge plin de Duhul Sfânt. Lucrarea aceasta poate fi exprimată printr-o ilustrație simplă: un student care a reușit la examenul de admitere într-o facultate nu se poate umple de științele ce se predau în acea instituție de învățământ numai prin faptul că a fost admis, el trebuie să stăruie zilnic în învățatură.

Scopul creștinului în relația cu Dumnezeu trebuie să fie acela de a fi plin de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Pastor dr. PAVEL RIVIȘ-TIPEI

Președintele Cultului Creștin Pentecostal -
Biserica lui Dumnezeu Apostolică
din România

Referat prezentat la
Conferința Națională a
Pastorilor de la Sovata, 4-6
octombrie 2011

**„Și toți s-au
umplut de Duh
Sfânt, și au
început să
vorbească în
alte limbi,
după cum le da
Duhul să
vorbească”.**

Faptele Apostolilor 2:4

MODALITĂȚI DE PRIMIRE A BOTEZULUI CU DUHUL SFÂNT

Oricât de mult încercăm noi să aprofundăm și să definim lucrarea Duhului Sfânt, pe deplin nu vom reuși niciodată pentru că ființa noastră umană este limitată. Apostolul Pavel recunoaște că acum „...cunoaștem în parte, și proorocim, în parte...” (1 Corinteni 13.9).

Privitor la metodele de primire a botezului cu Duhul Sfânt, în practica uzuală a Bisericii Penticostale se inițiază programe de rugăciune intensivă (în termeni populari „stăruință”).

Se spune că Sfântul Augustin se plimba într-o dimineață pe malul oceanului meditănd la o lucrare foarte importantă pe care dorea să o scrie privitor la Dumnezeu, la puterea și la lucrarea Lui. Deodată, Sfântul Augustin observă un copilaș care scotea cu o gălețușă apă din ocean și o turna într-o gropiță făcută de el în nisip. La întrebarea Sfântului Augustin de ce face lucrul acesta, copilul i-a răspuns că vrea să mute oceanul în gropița săpată de el în nisip. Atunci a înțeles că și el seamănă cu acel copil, încercând să-L cuprindă pe Marele, Singurul și Gloriosul Dumnezeu în mintea sa umană.

Biblia ne vorbește despre trei modalități de primire a Botezului cu Duhul Sfânt:

1. Prin rugăciune sau în timpul rugăciunii

Domnul Isus a fost botezat cu Duhul Sfânt, după mărturia evanghelistului Luca, în timp ce Se ruga: „După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a coborât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas care zicea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3:21-22).

În Luca 11 citim că Mântuitorul Isus Hristos îi învăța pe ucenici cum să se roage și, în mod deosebit în versetul 13, El precizează că Dumnezeu dă Duhul Sfânt celor

ce-L cer (adică celor ce se roagă): „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13).

După ce Petru și Ioan au fost eliberați din temniță, au mers la ai lor și în timp ce se rugau s-a cutremurat locul unde au fost și s-au umplut de Duhul Sfânt: „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Fapte 4:31).

2. Prin punerea mâinilor

În două situații din cartea Faptele Apostolilor găsim că Botezul Duhului Sfânt a fost primit prin punerea mâinilor. În Faptele Apostolilor capitoul 8, Luca relatează că Petru și Ioan și-au pus mâinile peste samariteni și aceștia au primit Duhul Sfânt: „Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt” (Fapte 8:14-17).

Când apostolul Pavel a ajuns la Efes, a întâlnit niște ucenici ai lui Ioan și i-a întrebat dacă au primit Duhul Sfânt atunci când au crezut. Mirați, ucenicii lui Ioan i-au răspuns că nici nu au auzit că ar fi fost dat un Duh Sfânt. Apostolul Pavel își pune mâinile peste ei și Duhul Sfânt Se pogoară manifestându-se prin vorbirea în alte limbi și prorocie: „Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, și vorbeau în alte limbi și proroceau. Erau cam doisprezece bărbați de toți” (Fapte 19:5-7).

(continuare în pag. 10)

Instantaneu din timpul lucrărilor Conferinței Pastorale de la Sovata

(urmare din pag. 9)

Din cele două situații a punerii mâinilor, unele confesiuni creștine au făcut o doctrină, susținând că Botezul Duhului Sfânt se poate primi doar așa, dar neglijând faptul că atunci când în practica lor își întind mâinile, vorbirea în alte limbi lipsește.

3. Botezul Duhului Sfânt poate fi primit și în timpul unei predici

Un exemplu grăitor este situația din casa sutașului Corneliu: „Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărinind pe Dumnezeu...” (Fapte 10:44-46).

Chiar dacă nu găsim mențiuni clare în Biblie, experiența vieții creștine ne-a dovedit că Duhul Sfânt poate fi primit și în alte feluri (întâlnite în practica penticostală):

- în timpul ungerii cu undelemn
- în timpul unei cântări
- în timpul unei părtașii frățești
- meditănd la jertfa Domnului Isus Hristos și la frumusețile Cerului
- în timpul unei stări deosebite etc.

Botezul cu Duhul Sfânt este dat în exclusivitate Bisericii: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14:16-17).

Întotdeauna când se stăruie după botezul cu Duhul Sfânt, persoanele în cauză ar trebui să țină cont de câteva aspecte:

- să fie născute din nou;
- dacă mai există vreo greșală sau păcat ce nu a putut fi părăsit, acesta trebuie mărturisit;
- să aibă o dorință mare de a fi botezate cu Duhul Sfânt;
- să aibă o credință mare că Domnul Isus îi botează cu Duhul Sfânt;
- să fie gata să se roage neîncetat în scopul acesta;
- să fie convingși că meritul botezului cu Duhul Sfânt nu le aparține lor ci e darul lui Dumnezeu;
- să își lase mintea sub controlul Duhului Sfânt;
- tot timpul să încerce să trăiască într-o atmosferă de laudă și meditație sfântă înaintea Domnului;
- să participe la toate programele de rugăciune (stăruință) ale bisericii;
- să accepte să iasă de sub controlul minții și să vorbească în alte limbi, după cum dă Duhul Domnului.

Programele de rugăciune intensivă sau stăruință după Duhul Sfânt trebuie să constituie o preocupare deosebită a slujitorilor din biserică. Nu este la îndemâna oricui dreptul de a organiza o stăruință după Duhul Sfânt. Lucrarea este pur spirituală.

De dorit ar fi ca în această lucrare să se implice în mod direct pastorul bisericii. Prin autoritatea și investirea care o are în anumite situații, pastorul are dreptul să își pună mâinile peste cei ce stăruie după Duhul Sfânt și să îi ajute în rugăciune.

Practicile colaterale bisericii au dovedit că de multe ori am avut de-a face și cu artificialități. Nu putem accepta sistemul stăruinței impunând celui în cauză să repete anumite propoziții sau fraze așa cum cineva i le dictează. Duhul Sfânt, atunci când preia o persoană, o cercetează și știe mai bine ca noi cum să procedeze; au fost situații când în starea de euforie și putere ce s-a revărsat peste un stăruitor a putut doar să mai pronunțe o frază sau un cuvânt pentru că el nu se mai putea concentra la alcătuirea rugăciunii, mintea era luată sub controlul Duhului Sfânt și privirea era legată de Cer. De obicei asta se întâmplă unor persoane în momentul premergător botezului cu Duhul Sfânt.

Frații slujitori urmăresc îndeaproape modul de manifestare și cercetare a Duhului Sfânt și, prin înțelepciunea care le-a fost dată, își dau seama de autenticitatea lucrării.

În momentul botezului cu Duhul Sfânt are loc o stare de bucurie deosebită, o dorință arzătoare de a rămâne în prezența Domnului și în mod deosebit preamăririle și glorificările divine se produc prin vorbirea în alte limbi.

În toate cazurile privind botezurile cu Duhul Sfânt în Noul Testament, întâlnim vorbirea în alte limbi.

Dacă la Turnul Babel limbile i-au împrăștiat pe oameni pe toată suprafața pământului, producând neînțelegere între ei, în ziua Cincizecimii, limbile au adunat mii de oameni, fiecare înțelegând în limba lui ce se vorbește, mirându-se de ceea ce se întâmplă cu cei 120 din odaia de sus, fiind martori la zidirea nu a unui turn, ci la întărirea unui nou templu spiritual - Biserica lui Hristos.

Niciunul dintre darurile Duhului Sfânt nu a fost urât și batjocorit așa cum a fost și este **darul vorbirii în alte limbi**. Aproape toate darurile din 1 Corinteni 12,8 le întâlnim și în Vechiul Testament, manifestându-se în mod sporadic prin anumiți oameni ai lui Dumnezeu (proroci). Excepție face darul vorbirii în alte limbi, pe care nu îl găsim decât în Noul Testament.

- Vorbirea în alte limbi este semnul exterior al botezului cu Duhul Sfânt.

- Vorbirea în alte limbi este un semn uniform pentru toate cazurile botezului cu Duhul Sfânt.

- Vorbirea în alte limbi dezvăluie personalitatea Duhului Sfânt.

- Vorbirea în alte limbi este simbolul luării credinciosului sub deplinul control al Duhului Sfânt.

- Vorbirea în alte limbi probează că sursa și izvorul credinciosului este Duhul Sfânt.

- Vorbirea în alte limbi ne indică cine este pe care o acordă Dumnezeu vorbirii omenești.

- Vorbirea în alte limbi indică prezența Domnului în vorbirea și viața creștinului.

Odată cu botezul cu Duhul Sfânt trebuie să apară și acest semn. Darul vorbirii în felurite limbi este necesar pentru zidire personală: „*Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși...*” (1 Corinteni 14:4a) Dacă este cine să tălmăcească aceste limbi, darul acesta poate fi și spre zidirea bisericii: „*Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine proroceste este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească*” (1 Corinteni 14:5).

Iată deci că o vorbire în alte limbi însoțită de darul tălmăcirii are valoarea darului prorociei.

Vorbirea în alte limbi, manifestată prin intermediul Duhului Sfânt, întrebuițează corzile noastre vocale pentru exprimare, dar sursa este Duhul Sfânt.

Atât în cazul vorbirii în limbi cât și în cazul prorociei este vorba de o cooperare între Duhul Sfânt și duhul nostru. Atunci când vorbim în alte limbi, Pavel precizează că mintea este fără rod, iar duhul nostru se roagă. „*Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea este fără rod.*” (1 Corinteni 14:14).

Vorbirea în alte limbi nu este o înșiruire de sunete nearticulate sau o bolboroseală, ci trebuie să fie o vorbire cursivă, cu posibilitatea chiar de a fi studiată.

BENEFICIILE VORBIRII ÎN ALTE LIMBI

1. Vorbirea în alte limbi este un semn pentru cei necredincioși: „*Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Pro-rocia, dimpotrivă este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși*” (1 Corinteni 14:22).

2. Prin vorbirea în alte limbi, fiecare credincios se zidește pe sine: „*Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși; dar cine proroceste, zidește sufletește Biserica.*” (1 Corinteni 14.4)

3. Prin vorbirea în alte limbi dăm posibilitate duhului nostru să se roage: „*Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod*” (1 Corinteni 14.14).

4. Prin vorbirea în alte limbi avem posibilitatea să-L laudăm pe Dumnezeu „cu duhul”, realizând rugăciuni la cel mai înalt nivel de părtășie: „*Altminterea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde «Amin» la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit tu mulțumești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește*” (1 Corinteni 14.16-17).

5. Vorbirea în alte limbi zidește Biserica, când este interpretată: „*...Cine proroceste, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi, afară numai dacă tălmăcește aceste limbi,*

ca să capete Biserica zidire sufletească” (1 Corinteni 14.5).

6. Vorbirea în alte limbi este un semn al botezului cu Duhul Sfânt: „*Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească*” (Fapte 2.4).

În exercitarea acestui dar, apostolul Pavel se vede nevoit să facă ordine în Biserica din Corint iar această ordine este necesar să fie păstrată și în bisericile noastre de azi. Pavel face precizarea că, dacă în Biserică nu este cine să tălmăcească, atunci să tacă cel ce vorbește în altă limbă, pentru că fără tălmăcire vorbirea în alte limbi nu aduce zidire Bisericii: „*Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în Biserică voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă*” (1 Corinteni 14.16-19).

Apostolul Pavel a trasat specific liniile directoare de folosire a darurilor în Biserică, subliniind faptul că cinci cuvinte înțelese sunt mai importante și au valoare mai mare decât zece mii de cuvinte într-o limbă necunoscută.

Nu este rău dacă cineva vorbește o frază în alte limbi, dimpotrivă, este chiar recomandată vorbirea, dar Pavel combate categoric abuzurile.

Extremele întotdeauna au denaturat adevărul; cei din Corint vorbeau în limbi în Biserică atât de mult încât Pavel a trebuit să le spună: „*Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică, și să-și vorbească lui însuși și lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 14.28).

AFIRMAȚII PRIVITOARE LA VORBIREA ÎN ALTE LIMBI

1. Foarte mulți, certați cu orânduiala penticostală, spun că este interzisă vorbirea în alte limbi în bisericile penticostale, or lucrul acesta nu este adevărat, pentru

(continuare în pag. 12)

Botez în apă oficiat în data de 23 septembrie a.c. în Biserica Penticostală din Sandra, județul Timiș, de prezbiterii Dorel Bujdei și Brăescu Gheorghe.

(urmare din pag. 11)

că în versetul 39 din 1 Corinteni 14, același apostol spune: „Astfel dar, fraților, râvniți după proorocie, fără să împiedicați vorbirea în alte limbi”.

Vorbirea în alte limbi nu trebuie împiedicată, dar ea trebuie practică în limitele rânduielii puse de Pavel în Biserică.

2. Nu puțini sunt aceia care consideră vorbirea în alte limbi un semn al fanatismului.

Darul acesta nu este un semn al fanatismului și nu este un semn pentru cei botezați cu Duhul Sfânt (Fapte 2.4), ci un semn pentru cei necredincioși: „Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși” (1 Corinteni 14.22a).

3. Explicația unor biserici, diferite de biserică pentecostală, este că darul vorbirii în alte limbi este de fapt capacitatea de a învăța mai multe limbi străine pentru a vesti Evanghelia în mai multe țări, în timp ce Biblia ne spune astfel: „Pentru că cine vorbește în altă limbă, vorbește nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, pentru că nimeni nu-L înțelege, ci cu Duhul el spune taine” (1 Corinteni 14.2).

4. Unii spun că a vorbi în alte limbi este o rușine și că numai oamenii căzuți în delir și aceia ale căror facultăți mintale nu funcționează complet mai au asemenea practici.

Irineu, în lucrarea intitulată „Împotriva ereziilor”, spune că în secolul I î.Hr. se practica o „bolboro-seală” de către unele popoare idolate și că în anul 172 d.Hr. a apărut secta montaniștilor, care a preluat practica denaturată a celor din vechime.

Noi declarăm deschis vorbirea în alte limbi ca fiind o vorbire a Duhului și nicidecum o bolboro-seală. De aceea, oricât ar fi de disprețuit de oameni acest dar, nouă nu ne este rușine să-l practicăm. Domnul Isus, de altfel, le spune celor ce se rușinează astfel: „Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de

el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri” (Luca 9.26).

5. Părerea unora (pornind probabil de la afirmațiile lui Irineu) este că atunci când cineva vorbește în alte limbi, prin respectivul vorbesc niște duhuri rele.

Părerea aceasta este combătută de Biblie, respectiv de doctorul Luca în cartea Faptele Apostolilor, unde scrie: „Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi după cum le da Duhul să vorbească” Fapte (2.4). Deci, în alte limbi poți vorbi atunci când Duhul Sfânt îți dă să vorbești, dar chiar și atunci un argument puternic pentru stabilirea autenticității darului este tot viața sfântă.

6. O altă afirmație despre vorbirea în alte limbi este că ea poate fi un mijloc de mândrie spirituală și că cei ce folosesc acest dar nu fac decât să se preamărească pe ei înșiși.

Atunci când cineva vorbește în alte limbi, Biblia ne spune că el preamărește pe Dumnezeu. „Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărint pe Dumnezeu...” (Fapte 10.46).

7. Unii teologi spun că vorbirea în alte limbi a fost numai pentru ziua Cincizecimii.

Dacă lucrurile ar fi așa, nu am întâlni acest fenomen și la zece ani după Cincizecime, în casa sutașului Corneliu. „Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărint pe Dumnezeu...” (Fapte 10.46).

După douăzeci de ani limbile se fac auzite din nou când, la Efes, Pavel își pune mâinile peste ucenicii lui Ioan: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și prooroceau.” (Fapte 19.6)

8. O altă teorie legată de vorbirea în alte limbi este că ea a ținut doar în perioada apostolilor. Apostolul Pavel ne spune că limbile vor înceta doar odată cu prorociile și cunoștința. „...Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit.” (1 Corinteni 13.8). Atâta timp cât cunoștința există și limbile și prorocia continuă.

9. Sunt creștini aparținători unor biserici neoprotestante și ei pretind că au experimentat botezul

Duhului Sfânt, dar nu pot să vorbească în alte limbi pentru că biserică și conducerea ei i-ar exclude dacă ar folosi acest dar. Despre oamenii aceștia apostolul Ioan spune: „Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.” (Ioan 12.43)

10. Unele biserici spun că nu pot practica acest dar pentru că tradiția bisericii lor îi învață împotriva vorbirii în alte limbi. Ce tristă afirmație și cât de nejustificată este poziția celor ce fac astfel de afirmații! Despre ei, Domnul Isus spune: „... și ați desființat astfel Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre.” (Matei 15.6).

11. Nu putem vorbi în alte limbi, spun unii, pentru că mulți nu cred, biserică s-ar destrăma și lucrul acesta ar fi un mare rău.

Niciunul dintre cei sinceri să-L cunoască pe Dumnezeu nu s-ar tulbura, ci, dimpotrivă, vorbirea în alte limbi ar fi pentru ei un semn, Biserică s-ar zidi și, în mod deosebit, Dumnezeu ar fi proslăvit (1 Corinteni 14.2,5,22).

DIAVOLUL URĂȘTE VORBIREA ÎN ALTE LIMBI

John Osteen scria: „Nu există nici o altă manifestare a Duhului Sfânt atât de mult disprețuită ca vorbirea în alte limbi. Lumea religioasă tolerează rugăciunea pentru bolnavi, profeția și multe alte lucrări asemănătoare, dar o menționează vorbirii în alte limbi începe cu persecuție.”

Această atitudine universală este anormală și este nutrită de puterea și influența supranaturală a diavolului.

De ce nu poate suferi Satan vorbirea în alte limbi?

1. Satan nu poate suferi vorbirea în alte limbi pentru că el știe că ea este semnul scriptural al creștinului care a primit botezul cu Duhul Sfânt. „Iată semnele care vor însoți pe cei care vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi...” (Marcu 16.17).

2. Satan nu poate suferi vorbirea în alte limbi pentru că Dumnezeu a hotărât ca, în acest mod, credinciosul să se zidească sufletește.

(continuare în pag. 20)

(urmare din pag. 12)

„Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși...” (1 Corinteni 14.4). Niciodată Satan nu va fi de acord cu zidirea noastră sufletească.

3. Satan nu poate suferi vorbirea în alte limbi pentru că el știe că prin limbi și tălmăcirea lor, Biserica se întărește. „Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să proorociți. Cine proorocește, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Biserica zidire sufletească.” (1 Corinteni 14.5)

Diavolul ar vrea ca Biserica să slăbească, Împărăția lui Dumnezeu să se dezbină și el, care este uzurpatorul, să aibă satisfacții; or, prin vorbirea în alte limbi și tălmăcirea limbilor, Biserica se zidește, crește și merge din putere în putere.

4. Satan nu poate suferi vorbirea în alte limbi pentru că atunci când credinciosul o folosește, poate vorbi tainele lui Dumnezeu și nici omul și nici diavolul nu-l poate înțelege. „În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și cu duhul, el spune taine.” (1 Corinteni 14.2).

Cuvântul „taină” are același înțeles atât pentru om cât și pentru diavol. Mulți spun că diavolul cunoaște toate limbile existente. Eu cred că Dumnezeu mai are cel puțin o limbă particulară și strict confidențială între El și mântuiții Lui prin jertfa Domnului Isus Hristos. Când n-ar da Satan să cunoască această taină a limbii de comunicare a Duhului lui Dumnezeu, dar această limbă secretă a Tatălui din Cer cu fiii Săi de pe Pământ, a Mirelui ceresc cu logodnica Sa și tainele familiei cerești se discută doar între membrii acestei familii!

5. Satan nu poate suferi vorbirea în alte limbi pentru că ea este un semn supranatural al prezenței Duhului Sfânt pentru cei necredincioși (1 Corinteni 14.22a).

Dacă ar sta în putința diavolului, el ar distruge toate semnele prezenței lui Dumnezeu și ale drumului spre Împărăția Divină, numai că această putere nu o are, pentru că el a fost biruit de Domnul Isus Hristos pe cruce.

6. Satan nu poate suferi vorbirea în alte limbi pentru că el știe că prin acest dar Duhul Sfânt poate să se roage prin credincios cu suspine care altfel nu pot

fi exprimate și că întotdeauna sunt „după voia lui Dumnezeu”: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.” (Romani 8.26.27)

Fiecare credincios pe care diavolul îl întoarce împotriva acestei manifestări scripturale a Duhului Sfânt ajunge într-o stare neputincioasă și tristă. Credinciosul care nu vorbește în limbi se privează pe sine de unul din modurile deosebite prin care se poate zidi sufletește pe sine însuși. El nu poate vorbi tainele divine ale lui Dumnezeu, nu poate fi un semn pentru necredincioși și nici nu are ajutorul supranatural al Duhului Sfânt în rugăciune, conform voii lui Dumnezeu.

După ce am văzut cât de importantă este vorbirea în alte limbi, dar am înțeles și limitele exercitării acestui dar, după rânduiala așezată în Corint, nu ne rămâne decât să spunem împreună cu apostolul Pavel: „Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul dar voi cânta și cu mintea.” (1 Corinteni 14.15)

Darul vorbirii în alte limbi nu ni-L dă Duhul Sfânt pentru a ne conduce viața, ci El ne ajută să ne zidim sufletește și însufletește Biserica.

Vorbirea în alte limbi este necunoscută de cel ce o rostește, iar răspunderea o are cel ce tălmăcește în cazul în care greșește (de obicei altul tălmăcește).

Vorbirea în alte limbi este o vorbire adevărată și unii cercetători chiar au studiat-o. Au fost cazuri când Dumnezeu i-a avertizat pe unii într-o limbă străină, întocmai ca și prin proorocie.

În perioada interbelică, prin anul 1937, într-un sătuleț din Arad, un grup de credincioși erau adunați la rugăciune. Împreună cu cei adunați era și pastorul de sector – un om simplu, de la țară, doar cu patru clase primare. În timp ce frații se rugau au venit jandarmii, care l-au arestat pe fratele păstor și pe încă trei frați și i-au dus din post în post până la centrul raional al jandarmeriei, unde au fost anchetați de către un ofițer. La un moment dat, ofițerul a dat ordin ca doi jandarmi să-i bată pe frați drept pedeapsă că s-au adunat la rugăciune fără aprobare.

În timpul bătăilor, pentru ca să

poată suporta mai ușor vâna de bou cu care erau bătuți, frații se rugau și, deodată, păstorul a început să vorbească în alte limbi. Un om cu patru clase primare, care niciodată nu a avut posibilitatea să învețe o altă limbă, acum vorbea perfect în limba franceză și mesajul era adresat ofițerului care îl ancheta. Ofițerul știa limba franceză și a înțeles când Dumnezeu i-a spus: „Astăzi ei sunt în mâna ta, dar mâine tu vei fi în mâna Mea. Stai pe loc!” În momentul acela ancheta s-a oprit, ofițerul a îngălbenit complet și l-a întrebat pe pastor unde a învățat el limba franceză. Discuțiile au durat de la miezul nopții până la revărsatul zorilor, timp în care pastorul i-a explicat ofițerului cum lucrează Duhul Sfânt, și că vorbirea lui fusese doar o exercitare a unui dar spiritual.

Cazuri ca cel de mai sus au fost multe și ne dăm perfect seama că lucrarea Domnului este desăvârșită, ce păcat că noi nu suntem desăvârșiți...

Închei acest capitol reamintind cuvintele apostolului Pavel: „Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând; și unul să tălmăcească. Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică și să-și vorbescă numai lui însuși și lui Dumnezeu”... „Căci Dumnezeu, nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților.” (1 Cor. 14.27-28, 33).

PLINĂTATEA DUHULUI SFÂNT

Apostolul Pavel recomanda bisericii din Efes să fie plină de Duh: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă fiți plini de Duh.” (Efeseni 5:8)

Numai o viață plină de Duhul Sfânt poate fi un loc pentru tronul pe care să stea Domnul Isus Hristos.

Analizând îndemnul „**fiți plini**”, constatăm că expresia este la timpul prezent continuu. Nu suntem chemați să ne raportăm, nostalgici, la o plinătate a trecutului, ci, dimpotrivă, trebuie să fim plini de Duhul clipă de clipă.

Toți copiii lui Dumnezeu născuți din nou sunt **născuți și din Duh**. Dar este cu totul altceva să **fiți plin de Duh**. Una este să ai Duhul într-o anumită măsură sau cu măsură și cu totul altceva este ca El să ne aibă pe deplin și să fim plini de Duh.

„**Fiți plini**” este la modul imperativ. Nevoia plinătății este urgentă, fiindcă trăim vremea sfârșitului. Nu ajunge că am fost botezați cu Duhul Sfânt, cândva, de mult, trebuie să urmărim, tot timpul, umplerea cu Duhul Sfânt.

Ce este umplerea cu Duhul Sfânt? Unii așteaptă ca aceasta să se facă sporadic și să fie însoțită de emoții puternice, descoperiri deosebite, simțul unei prezențe maiestuoase care îți zguduie ființa din temelii.

Este adevărat că la botezul cu Duhul Sfânt se produc asemenea stări, însoțite de fenomenul vorbirii în alte limbi, dar nu putem spune că numai așa poate fi umplut cineva de Duhul Sfânt. Sunt credincioși care doresc umplerea cu Duhul Sfânt mereu în viața lor și ea se produce fără stările amintite mai sus, ci pur și simplu printr-o viață de supunere totală vocii lui Dumnezeu, stăruind în rugăciune, în citirea Bibliei și în urmărirea îndeaproape a procesului sfințirii în viața lor.

Atunci întreaga lor ființă ajunge sub îndrumarea Duhului Sfânt. Hristos Însuși, în persoana Duhului Sfânt, Se așază în inima credinciosului, domnind acolo cu putere și îndeplinindu-se astfel ceea ce spune apostolul Petru: „*Sfințiți în inimile voastre pe Isus ca Domn.*” (1Petru 3:5)

Cele relatate mai sus ni le putem imagina printr-o ilustrație - un râu, care poate fi umplut de apă în două feluri:

a. poate fi umplut prin ploți torențiale, cu zgomot mare când apele dau peste albia lui, punând totul în mișcare. (Așa s-a întâmplat la Rusalii când râul de apă vie s-a revărsat la Ierusalim.)

b. la fel de bine, râul se poate umple cu apa din zăpezile care se topesc primăvara, liniștit, fără zgomot și cresc nivelul apei continuu, până când râul este plin.

Râul se umple, deși metodele de umplere sunt diferite.

Important este să fim plini de Duhul lui Dumnezeu, chiar dacă El folosește metode diferite. Atât în limba ebraică, cât și în limba greacă cuvântul folosit pentru Duh este același care este folosit pentru vânt: 1. *pneuma* (greacă) – Duh (spirit), vânt; 2. *ruah* (ebraică) – Duh, vânt. Vântul poate adia liniștit, ca zefirul de seară, sau poate sufla cu tăria cea mai mare, când este furtună.

La fel este și cu umplerea Duhului Sfânt. Poate veni deodată în viața

omului sau se produce treptat.

Adeeseori se face confuzie între **botezul** cu Duhul Sfânt și **umplerea** cu Duhul Sfânt. Botezați cu Duhul Sfânt suntem o singură dată, și ziua aceea rămâne memorabilă, dar umplerea cu Duhul Sfânt trebuie să aibă loc periodic.

Chiar și Domnul Isus simțea nevoia umplerii, de aceea Se retrăgea noaptea ca să se roage. Apostolii sunt întâlniți în casa lui Ioan Marcu la rugăciune, iar apostolul Pavel ne înțelege: „**Rugați-vă neîncetat**” (1Tesaloniceni 5:17) pentru că avem nevoie de umplere. În lupta spirituală de zi cu zi, vasul inimii se golește de putere și simțim nevoia umplerii cu Duhul Sfânt.

Biserica Penticostală crede în nașterea din nou, în botezul cu Duhul Sfânt, dar nu uită că ucenicii Domnului Isus au fost umpluți în repetate rânduri cu Duhul Sfânt și este nevoie în viața noastră de lucrarea aceasta.

Tit vorbește în capitolul 3:5 despre înnoirea făcută cu Duhul Sfânt iar apostolul Petru, în Faptele Apostolilor 3:19, amintește de vremurile de înviore ce le aduce Duhul Sfânt în viața noastră.

Trist este că unii vor să rezolve probleme actuale cu puterea pe care au primit-o acum zece ani, și nu reușesc, pentru că ea nu mai există... Fiecare credincios trebuie să fie ca un vas așezat lângă o fântână pentru a fi mereu umplut cu apa Duhului Sfânt. Ce bun este Dumnezeu pentru că și astăzi primim acest dar suprem!

Istoria povestește despre un împărat care a vrut să-i dovedească unui ostaș aprecierea lui, dându-i propriul său pahar, împodobit cu pietre scumpe. „*Darul acesta este prea mare pentru ca eu să-l pot primi*” a spus soldatul. „*Darul nu este prea mare pentru ca eu să-l dau*” a fost răspunsul înțelept al împăratului.

Așa spun mulți creștini, astăzi, că Duhul Sfânt este prea mare pentru a-L primi în interiorul lor. Dumnezeu însă L-a făgăduit și pentru El nu-i prea mult să-L dăruiește celor ce-L doresc.

Sunt mulți, astăzi, care pretind că sunt plini de Duhul Sfânt, dar care nu pot dovedi acest fapt. Duhul Sfânt este Duhul Vieții și oricine Îl are trebuie să trăiască o viață evlavioasă și sfântă, fără păcat. Pavel spune în Romani 8:2 că „**În adevăr, legea Duhului de viață**

în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”

Cel ce are înclinații spre păcat nu poate pretinde că este plin de Duhul lui Dumnezeu. „**A fi plin**” de Duhul Sfânt este o cerință a lui Dumnezeu, și Pavel îl îndemna pe Timotei să înflăcăreze darul care a fost pus în el, convins fiind că menținerea plinătății Duhului dă succes lucrării pe care Timotei trebuia să o facă: „*spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.*” (Efeseni 1:6-7)

Plinătatea Duhului lui Dumnezeu este posibilă numai atunci când folosim darul lui Dumnezeu în scopul pentru care ne-a fost dat.

Metodele prin care ne menținem mereu plinătatea Duhului sunt:

- **rugăciune:** „*Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși; dar cine proroceste zidește sufletește biserica*” (1Corinteni 14:4).

- **citirea Cuvântului:** „*Căci niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.*” (Luca 1:37)

- **închinarea:** „*Nu vă îmbătați de vin, aceasta e destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh. Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului.*” (Efeseni 5.18,19).

- **mărturia:** „*Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.*” (Fapte 1:8)

- **trăirea în sfințenie:** „*Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.*” *Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă*” 1 Petru 3:15

Botezul Duhului Sfânt conferă creștinului noutestamental o poziție superioară în relația cu Dumnezeu și îl ajută să își ducă mântuirea până la capăt. „*Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluitți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.*” (Efeseni 1:13-14)

Așa să ne ajute Dumnezeu. Amin!